

Să rămânem cu inimă hotărâtă alipiți de Domnul

Să rămânem cu inimă hotărâtă alipiți de Domnul

De ce nu funcționează mașina? Motorul este într-o stare ireproșabilă, mecanismul de transmisie este intact, rezervorul este plin. Ah, problema este la aprindere! Scânteia, care pune în mișcare motorul ca și pulsul inimii, s-a întrerupt.

Probabil, unii creștini se întreabă: De ce a apărut „o întrerupere spirituală a funcționării”? De ce este sufletul meu neroditor și sec? De ce sunt inactiv, plictisit și istovit în slujirea Domnului?

Îmi lipsește învățătura necesară? – Desigur, o învățătură greșită despre mântuirea desăvârșită, despre poziția noastră și despre binecuvântările noastre în Hristos nu este o bază bună pentru odihna conștiinței și pentru pacea inimii. Un creștin trebuie să cunoască învățătura despre eliberarea credinciosului de sub puterea satanei, de sub puterea păcatului și a „eului” omului firesc, pentru a se putea bucura de libertatea fericită a unui copil al lui Dumnezeu. Atâta timp cât nu cunoaște „tot planul de mântuire al lui Dumnezeu”, este ușor „aruncat înapoi și încolo de orice vânt de învățătură”.

De aceea Cuvântul lui Dumnezeu pune un mare accent pe o învățătură de bază în tot adevărul (a se compara Proverbe 3.11-18, Faptele Apostolilor 20.26-27; Efeseni 4.8-16 etc.). Dar nu este suficientă numai învățătura bună. Și un creștin care este „întemeiat” în învățătura poate ajunge la „o întrerupere spirituală a funcționării”. „Chiar dacă aș avea darul prorociei și aș cunoaște toate tainele și toată știința ... și n-aș avea dragoste, nu sunt nimic” (1 Corinteni 13.2).

Ce mai lipsește? Vom explica aceasta printr-un exemplu.

În Antiohia venise la credință un mare număr de greci (Faptele Apostolilor 11.20-24). Acum aparțineau adunării de acolo, care participa activ la răspândirea Evangheliei printre națiuni. Fără îndoială, acești frați tineri în credință au participat cu mare interes la strângerile laolaltă ale credincioșilor. Prin aceasta au putut să crească și să ajungă la „unitatea credinței și a cunoștinței Fiului lui Dumnezeu, la starea de om matur, la măsura staturii plinătății lui Hristos”, pentru că Domnul Se îngrijise ca în Antiohia să fie „proroci și învățători” pentru a-i iniția pe credincioși în tot adevărul.

Unul din acești învățători era Barnaba. Adunarea din Ierusalim l-a trimis în Antiohia cu scopul deosebit de a se preocupa de acești greci, de acești copilași în credință. Pe atunci era un lucru nou ca națiunile să aibă parte în același mod ca iudeii credincioși de binecuvântările creștinismului.

Când Barnaba a venit la acești greci și „a văzut harul lui Dumnezeu”, s-a bucurat. În primul rând le-a dat sfatul „să rămână cu inimă hotărâtă alipiți de Domnul”.

Automecanicii pricepuți descoperă foarte repede defectiunea unei mașini. Ei știu unde trebuie să o caute. – Astfel, și Barnaba a fost un frate cu mare experiență creștină și a știut că cel credincios va păși înainte numai dacă va trăi și va rămâne în apropierea Domnului. Acest lucru este tot atât de important ca și creșterea în cunoștință.

Unora dintre noi, și probabil credincioșilor tineri, ni se pare prea simplu și prea de la sine înțeles acest sfat al lui Barnaba. Nu i se dă zilnic expresie în rugăciunile noastre acestei dorințe de a trăi în apropierea Domnului? Nu se repetă acest lucru în diferite variante în orele de cercetare a Cuvântului?

Să fim sinceri! Suntem gata să realizăm sfatul lui Barnaba înainte de orice studiu biblic, de orice slujbă și de orice lucrare? Ne însoțește hotărârea de a rămâne alipiți de Domnul în toate ceasurile zilei, indiferent de munca pe care o facem, de societatea în care ne aflăm? – Atunci se va observa aceasta. În apropierea Domnului, simțămintele noastre sunt atrase spre El; această apropiere reglementează comportamentul nostru față de lume și ispitele ei, ne dă putere pentru biruință, pentru o slujbă smerită, altruistă și devotată, pentru o mărturie pentru El prin întreaga noastră viață. – Există aceste lucruri în viața noastră?

Este vorba de hotărârea inimii unui credincios de a rămâne alipit de Domnul, deci de a rămâne la izvorul primar al dragostei, al harului, al luminii, al vieții și al puterii lui Dumnezeu. Acolo, credinciosului nu i se pretinde nimic, ci i se dăruiește tot ceea ce are nevoie pentru o viață de evlavie. Aici nu este vorba de intențiile bune ale omului firesc, care va trebui să recunoască foarte curând că nu le poate îndeplini.

În Proverbe 4.23 suntem îndemnați: „Păzește-ți inima mai mult decât orice este de păzit, căci din ea ies izvoarele vieții”. Deci, dacă inima ocupă în viața noastră locul central, atunci este important să rămânem alipiți de Domnul tocmai cu inima. Ochii Săi „străbat tot pământul, ca să sprijine pe aceia a căror inimă este întreagă înaintea Lui” (2 Cronici 16.9). Numai așa va putea funcționa continuu „aprinderea” de sus în această cameră ascunsă. Atunci, Duhul Sfânt ne va putea umple, călăuzi și însufleți, iar „izvoarele vieții” vor fi în concordanță cu „roada Duhului” (Galateni 5.22). Viața din Dumnezeu se va putea dezvolta în noi fără piedici.

Trebuie să rămânem cu inimă hotărâtă alipiți de Domnul. Cine se preocupă cu aceasta va afla câte lucruri vor să-l atragă și să-l alunge din acest loc vrednic de un creștin. Ele ni se par inofensive, poate chiar folositoare, până în clipa în care vrem să rămânem alipiți numai de acest loc. Poate chiar și „buni” prieteni credincioși îți vor spune: „Nu fi chiar așa de extrem; suntem încă în această lume și nu ne putem izola!” Dacă vei rămâne fidel în acest loc, vei putea exclama ca apostolul: „Dar lucrurile care pentru mine erau câștiguri, le-am socotit ca o pierdere, din pricina lui Hristos. Mai mult decât atât, privesc toate aceste lucruri ca o pierdere, față de prețul nespus de mare al cunoașterii lui Hristos Isus, Domnul meu. Pentru El am pierdut toate și le socotesc ca gunoaie, ca să câștig pe Hristos” (Filipeni 3.7-8).